η απάντηση στα «γιατί» των βιασμών, των ξυλοδαρμών, των δολοφονιών
λέγεται ***πατριαρχία***

genderprw@protonmail.com

φεβ. 2019

πρωτοβουλία ενάντια στην πατριαρχία, τον σεξισμό, τους έμφυλους διαχωρισμούς και διακρίσεις

του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ

Έβρου 23 & Ελ. Βενιζέλου, Κερατσίνι
(Ταμπούρια, 100 μέτρα από Πλ. Λαού)

Δεν θα συνηθίσουμε...

Κάθε μία νέα δολοφονία γυναίκας, μας κάνει να (ξανα)θυμόμαστε εκείνο που ποτέ δεν θα μπορούσαμε να ξεχάσουμε.

Όταν περπατάμε στον δρόμο, όταν βρισκόμαστε με άγνωστους σε κλειστούς χώρους, όταν φλερτάρουμε με κάποιον, ακόμα κι όταν ξεμένουμε σ' ένα σπίτι με κάποιον που δεν τα πάμε καλά, ξέρουμε πως υπάρχουν πολλές πιθανότητες να μας συμβεί «κάτι». «Κάτι» που όμως δεν είναι και τόσο απροσδιόριστο, δεν είναι και τόσο αφαιρετικό, δεν είναι και τόσο ασυνήθιστο. Είναι ένα «κάτι» που «κάποιες» φορές το ακούμε στα διπλανά διαμερίσματα, «κάποιες» φορές συζητιέται με «εχεμύθεια» στο μπακάλικο ή στο καφέ της γειτονιάς και «κάποιες» άλλες αποκτά δημοσιότητα, το λένε στις ειδήσεις και «πέφτουμε από τα σύννεφα». Είναι ένα «κάτι» που έχει διάφορες υποστάσεις: παραβιαστικά αγγίγματα, τηλεφωνικές ενοχλήσεις, οικονομικούς αποκλεισμούς, φωνές, βρισιές και απειλές, σφαλιάρες, μπουνιές και κλωτσιές, βιασμούς, δολοφονίες... Αυτό λοιπόν το «κάτι» είναι σφηνωμένο συνεχώς στο μυαλό, στο σώμα, σε όλες τις στιγμές ακόμα και σε εκείνες που είναι κουρασμένο και εξαντλημένο από τη δουλειά ή είναι χαρούμενο και λυπημένο από μία συνάντηση ή είναι απλώς αφηρημένο και χαμένο στις σκέψεις του. Αυτό το «κάτι» πειθαρχεί στα πάντα και τα ποδηγετεί, κοντρολάρει και ελέγχει τα αισθήματα, τις κινήσεις υποβάλλοντας τις σκέψεις, το σώμα σε εκείνες τις απαραίτητες «στροφές» ώστε να μην είμαστε ποτέ ολόκληρες. Ποτέ ολόκληρα κουρασμένες-χαρούμενες-λυπημένες-χαμένες, πάντα σε ετοιμότητα. Στους δρόμους με τα χέρια να μπαινοβγαίνουν στις τσέπες, τα μάτια να κινούνται προς όλες τις κατευθύνσεις, να απεχθάνονται τις υπέροχες κατά τ' άλλα σκιές, τα αυτιά

[Μέσα σε λιγότερο από ένα μήνα «πληροφορήθηκε» το πανελλήνιο για 2 γυναίκες που δολοφονήθηκαν αφού πρώτα βασανίστηκαν, η μία από φίλους της (η Ελένη) και η άλλη από τον πατέρα της (η Αγγελική). Δύο δολοφονίες που για την καθεμία τόσο στη μιντιακή σφαίρα χειραγώγησης όσο και στην παράλληλη πραγματικότητα των ψηφιακών μέσων κοινωνικής δικτύωσης, την περίοπτη θέση τελικά κέρδισαν οι ανατριχιαστικές λεπτομέρειες των βασανισμών και των δολοφονιών, οι «φυλετικές», «εθνικές» υποστάσεις των δολοφονημένων γυναικών, των δολοφόνων ή των προσώπων «αφορμών», ο «ευγενικός» έλεγχος των υπολήψεων των δολοφονημένων γυναικών, οι ψυχαναλυτικές αφηγήσεις, αιτιολογήσεις,

να πιάνουν τους πιο ανεπαίσθητους ήχους και σε κάθε ανοίκειο απ' αυτούς η τρομάρα να κόβει γόνατα που όμως συνεχίζουν να περπατάνε και είναι έτοιμα για τρέξιμο, ψάχνοντας αυτά τα μισητά κατά τ' άλλα φώτα ή κάποιον άνθρωπο που για κάποιον ακατανόητο λόγο θα μοιάζει «φιλικός». Στους κλειστούς χώρους επιστρατεύοντας όλους τους τρόπους για να μην δώσεις δικαίωμα, για να μην σε προσέξει, για να σε συμπαθήσει, για να σε σιχαθεί, για να σε λυπηθεί, για να σε φοβηθεί, για να σε αφήσει στην τελική ήσυχη και ταυτόχρονα να σκέφτεσαι, να οργανώνεις τη φυγή, την επίθεση, την αυτοπροστασία σου.

Αυτό το βλοσυρό «κάτι» επιβάλλεται και συνυπάρχουμε μαζί του για χιλιετίες. Κι όμως αυτό το «κάτι» παρόλο που μοιάζει με συνήθεια, δεν έχει καταφέρει χιλιετίες γενεών γυναίκες να συμφιλιωθούν μαζί του, να τις καθυποτάξει, να τις κλείσει «μέσα»... Δεν έχει καταφέρει να του υποταχθούμε... Είμαστε εδώ, είμαστε μέσα, είμαστε έξω, αγωνιζόμαστε για τις επιλογές μας, για την αυτοδιάθεσή μας... Μόνες ή με παρέα, με τις φίλες μας και με όποιο θέλουμε, φοράμε ό,τι θέλουμε, φλερτάρουμε, τρώμε όσο γουστάρουμε, μεγαλοδείχνουμε ή παλιμπαιδίζουμε, μιλάμε δυνατά, χαμηλά, υστερικά, ναζιάρικα, όπως γουστάρουμε, χορεύουμε όπου και όπως μας καπνίσει, είμαστε γρήγορες, αργές, χαμένες στον κόσμο μας, απλωνόμαστε όπως επιθυμούμε... Και αν και όταν θέλουμε μπορούμε να είμαστε σοβαρές, σκληρές, απόμακρες, κυνικές, ψυχρές, υπολογίστριες, σκύλες... Είναι υπέροχο, είναι δύσκολο, είναι επώδυνο, είναι ενδυναμωτικό και δεν υπάρχει τίποτα για όλα αυτά και για άλλα τόσα που θα πρέπει να επεξηγούμε, να απολογούμαστε ή να ντρεπόμαστε, να αναγκαζόμαστε να μην θέτουμε τα όριά μας όποτε, όπου και όπως θέλουμε.

«απολογίες» των δολοφόνων, τα δικονομικά, τα αστυνομικά συμπληρώματα, οι εκφράσεις εκδίκησης στο όνομα των νεκρών γυναικών από πατερναλιστές ή/και μάτσο άνδρες, μέχρι και ψυχογεωγραφικές, κοινωνιολογικές επισημάνσεις για το ότι η Ρόδος ή η Κέρκυρα δεν «χαρακτηρίζονται» από δολοφονίες γυναικών (sic!). Όλα αυτά «συζητήθηκαν» και «αναλύθηκαν» με τον δέοντα σεξιστικό κανιβαλισμό, ρατσιστικό οχετό, την «απαραίτητη» θεσμική αφομοίωση, κοινωνική ειρήνευση και την πανταχού παρούσα επιβλητική κλεψύδρα, διάρκειας μόλις κάποιων 24 ωρών. Όλα αυτά «συζητήθηκαν» και «αναλύθηκαν» αφήνοντας εκτός βεβαίως τη μόνη απάντηση σε τέτοια «γιατί» που δεν είναι άλλη από την πατριαρχία.]

Δεν θα σταματήσουμε να είμαστε κομμάτι αυτής της ιστορίας χλιετιών αντίστασης ενάντια στην πατριαρχία, τον σεξισμό, τη σιωπή, την αορατότητα. Δεν θα σταματήσουμε να κουβαλάμε αυτές τις χιλιετίες στην πλάτη μας για να μην ξεχάσουμε τις αμέτρητες, ανώνυμες γυναίκες που κάηκαν, παραβιάστηκαν, βιάστηκαν, «τρελάθηκαν», φιμώθηκαν, απομονώθηκαν, δολοφονήθηκαν, φυλακίστηκαν. Όχι γιατί δεν ήταν «προετοιμασμένες», όχι γιατί «πήγαιναν γυρεύοντας», όχι γιατί «τα ’θελαν και τα ’παθαν», όχι γιατί ήταν «αδύναμες ή δειλές» αλλά γιατί είπαν το δικό τους «όχι» στις πατριαρχικές προσταγές. Δεν θα σταματήσουμε να κουβαλάμε αυτές τις χιλιετίες στην πλάτη μας για να συμβάλλουμε στην ανάδυση από τη λήθη των αμέτρητων εκείνων γυναικών που αγωνίστηκαν για όσα σήμερα θεωρούμε αυτονόητα. Δεν θα σταματήσουμε να κουβαλάμε αυτές τις χιλιετίες στην πλάτη μας για να μην ξεχάσουμε ποτέ ότι δεν μπορεί να υπάρξει καμία απελευθέρωση και αλλαγή αυτού του κόσμου ιεραρχώντας και διακρίνοντας τις καταπιέσεις, θεσμοθετώντας την ισότητα, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις, αναθέτοντας σε προστάτες και μεσολαβητές τις υποθέσεις μας, πνίγοντας την αλληλεγγύη και την οργή που μας αναλογεί σε αστυνομικές έρευνες, δικαστικές αποφάσεις, θεαματικές φιέστες και παθητικά μέσα κοινωνικής -εξατομικευμένης- δικτύωσης.

…η οργή μας θα είναι πάντα εδώ

Απέναντι σε κάθε γυναικοκτόνο, βιαστή, παραβιαστή και σεξιστή. Απέναντι σε κάθε «κάτι». Εξοργιζόμαστε ολοένα και πιο χειραφετητικά, ολοένα και πιο συνειδητά, ολοένα πιο συλλογικά και αυτοοργανώμενα.

Η σιωπή δεν βοήθησε ποτέ…
Μοιραζόμαστε και στεκόμαστε η μία δίπλα στην άλλη.

[genderprw@protonmail.com]

[Την ώρα που ολοκληρώνονταν αυτές οι γραμμές σε κάτι μονόστηλα εμφανίστηκε άλλη μία γυναίκα δολοφονημένη με μαχαίρι από τον σύζυγό της, στο Αγναντερό της Καρδίτσας, το όνομα της οποίας δεν καταγράφηκε αν και δεν παρέλειψαν να μας ενημερώσουν για την ηλικία της. Μια δολοφονία που δεν κέρδισε την περίοπτη θέση στις οθόνες παντός είδους μιας και αυτομάτως τοποθετήθηκε στη βολική οικογενειακή εστία του ιδιωτικού, του προσωπικού, της συζυγικής ιδιοκτησίας… (η γυναίκα στην Καρδίτσα δολοφονήθηκε στις 27 Ιανουαρίου 2019)]